

вдигна глава, услуша се. Имаше нѣщо мило, познато въ тѣзи звуци. Сякашъ шепотъ на буйно изкласили ниви. Ето, славейче се обажда изъ гората, ето и кукувицата! Далеченъ звѣнъ на клопотарки се понася. Чува се овчарскиятъ кавалъ. Моми и момци запѣватъ, прѣснати изъ цвѣтното поле. Пѣсенъта имъ е пѣсенъ на сила и бодростъ, буйната пѣсенъ на ликуваща младостъ съ свежо слънчево утро!

Сълзи блеснаха въ очитѣ на стария господинъ. Мисълъта му летѣше назадъ въ далечното минало. И видѣ той малко селце, кждрава лоза надъ тѣсно дворче. Подъ лозата маса, застанала съ шарена покривка. До масата седи едно момче. Седи и се усмихва, прехласнато въ пѣсенъта, която свири неговиятъ учителъ...

Все по-игрива ставаше пѣсенъта, все по-звучно ехтѣха детскитѣ гласове, изливайки радостъта на младитѣ сърдца предъ изгрѣва на пролѣтното слънце.

За последенъ пжтъ разпери ржце диригентътъ, издигна високо нагоре тѣнката пржчка и така я задържа. Екна последенъ викъ на ликуваща младостъ.

— Браво! Браво! — понесоха се викове отвсѣкжде.

Диригентътъ се обърна и низко сведе глава предъ бацитѣ и майкитѣ. После повдигна очи... и така си остана. Погледътъ му срещна погледа на стария господинъ само на две три крачки предъ себе си.

— Може би, се лъжа... Но това сте вие, мой стари учителю!

Гласътъ му треперѣше отъ вълнение:

— Или сте забравили малкия Вачко отъ преди двадесетъ и петъ години?

— Вачко?

Старецътъ съ мжка се привдигна отъ стола.

— Вачко! Азъ я почувствувахъ, моята слънчева пѣсенъ!

— Тя презъ цѣлъ животъ е трептѣла въ сърдцето ми, учителю!